וממקום שבאת. כלומר הואיל ומייתיהו גמרינן נגמור נמי להא דמה הן צריכות לומר כו' ומדקתני בברייתא מה להלן צריכות שיאמרו כו' שמע מינה בחולה לארץ עסקינן כאמי: **ורב יוסף.** מאי דעתיה: **ריעא ופיפא בחולה לארץ.** הכל כשרין להכיח את הגט אוקימנא[ז] בחולה לארץ מדקתני סומא וסיפא האשה עצמה כו'[ח] בחולה לארץ דקתני **ובלבד שתהא צריכה לומר:** **ומליטפא.** אף הנשים כו' מוקי רב יוסף בארץ: **כתב ופס.** צריכה לומר בפני נכתב. ולאביי לא איצטריך למיתני כתב ופס דהכי משמע מה בין פה דגט לפה דמיתה אלא שהכתב מוכיח עמו: **מכי מטא גט לידה.** במקום שקבלוהו במדינת הים: **איגרשה לה.** ולי בעיא למיקליה לגט מגורשת היא ואינה צריכה להכיחו בפניו אלא לרחיה בעלמא ולמה לה לומר בפני נכתב הא לאו אלא שיש היא: **סוף סוף כי מטיא לפיס איגרשה לה.** ע"י קבלה לחשובה דמגלה בעלמא הוה דלא מתגרש עד אותו מקום והכי מתקיים המתני' ולאו אלא שיש היא: **אפנתיה אארעא.** דהויא שיש להולכה עד המס וכמאי דשקלא ליה מו מחרעא הוא דמגרשה: הא דרבא לקמן (עמ.): **לא אמר כלום.** דבעינן ומתן[ט]: **וכי מטיים המס הוי.** את גופיף שיש דידך לקבלה וקבלי מידך: **והא לא חזרה שליחות אצל הבעל.** שיש לא מיקרי אלא המשתלח מזה לזה שלאו לחזור אצל שולחו ולומר עשיתי שליחותך לחכרך חו אינה רחויה לחזור שהרי לא נשתלחה אלא לעצמה ואח"כ נעשית היא בעל המעשה ובטל השליחות קודם שתחזור: **שוי.** אינש אחריגא שיש לקבלה דהשתא לא פסק שליחותה מינה ורחויה לחזור: **הניחא למ"ד כו'.** לקמן בפרק התקבל (סג:) ובעמייהו מפרשי הכא בסמוך: **טעמא מאי.** מיבולא הוא. טעמא מאי אמרי' אין אשה עושה שיש לקבל גיטה מיד שיש בעלה: **משום כיון דבעל.** דסבור מבזה אותי שאין היא עצמה מקבלתו הלכך לא ניחא ליה שיהא שלוחו מוסר לשלוחה ואי מסר לא הוי גיטא דלאו להכי שדרוהו להאי. דבשלמא מיד הבעל עצמו כיון דאיהו גופיה מסר לשיש אשתו הא קא חזיגן דלא קפיד אבל כל כמה דלא חזיגן אמרי' קפיד: **הכא בעל לא קפיד.** שהרי כן לוה לה: **ומשום חזרה הנאה לאחר מכאן.** דדמיין להדדי שכשזרק גט לאחר חביבו ואמר כך קנתה היא האחר שיש להולך והיא כשקנאתו עשאתו שיש לקבלה ואמי לאכשורי מההיא טעמא ושלא כדין הוא דאחר לאו משום שליחות אתרגי אלא משום ידה וההיא שעתא דנתינה לאו ידה הוא: **שוי שיש.** אחריגא להולכה כדי שתהא שליחותה חוזרת אצל הבעל ולאחר זמן קבלי גיטיך מיניה ושיש שעשה שיש אמרינן בכל הגט (לקמן דף כט:) שהשיש הראשון עושה את השני בנית דין ואומר לפניהם בפני נכתב ובפני נחתם: **הדרן עלך המביא שני**

כל הגט. קול סופרים. כותבי גיטין: **יפר מיכן.** בגמרא[מ] מפרש מאי יתרא דכולהו: **ונמלך.** חזר בו מלגרש: **גדולה**

והא לא חזרה שליחות בו'. שיש לא מיקרי אלא המשתלח מזה לזה שראוי לחזור לשולחו לומר עשיתי שליחותך קודם שיעשה שיש לאחרים ובקונטרס לא פירש קו: **חצרה הבאה לאחר מבאן.** פירש בקונטרס שנתן הגט בחצר חבירו ואין נראה דחצר חבירו לא דמי לשיש להולכה אלא לומר ר"י שנתנו הבעל בחצר של עצמו ומכרו לאחרים והאשה קנאתו מאותו אחר וא"ת למה לי למינקט משום חצרה הבאה לאחר מכאן הוה ליה למימר משום שליחות עצמה שהבעל עשה שיש להולכה והאשה תעשה אותו שיש עצמו שיש לקבלה וכי האי גוונא לא מהני משום דלא חזרה שליחות אצל הבעל ואומר ר"י משום דאותו טעם אלא חזרה שליחות אצל הבעל אינו ברור כל כך דאיכא דמספקא ליה לקמן בפרק התקבל (דף סג:) וי"ל דאמאי לא משני הכא כגון דשייה אינה שיש מעיקרא והדר שוי אינו שיש לדיכא למיגזר משום חצרה הבאה לאחר מיכן כדאמר בפרק התקבל (שם): **וכי** מטית התם שוי שליח להולכה.

[מ] וא"ת שיש אלא ניתן לגירושין הוא ולא מצי משוי שיש כדאמר בפ' כל הגט (לקמן דף כט:) גבי ההוא דשדר גיטא לדיתהו ואמר ליה יהביה לאנתא בר מניומי אתא ולא אשכחיה יתיב רבי ינחק ור' חנינא ור' אבהו אמרו ליה מסור מילך קמן אמר להו[נ] רב ספרא והא שיש אלא ניתן לגירושין הוא וי"ל דהתם פריך שפיר דכיון אלא ניתן לגירושין אין לו לעשות אלא כמו שאמר לו הבעל ליתנו לאנתא בר מניומי אבל הכא הרי הבעל לוה לה לעשות שיש להולכה: **אימר** קמי בי דינא בפני נכתב.

קשיא תימה מה לי היא ומה לי בית דין ואמאי קאמר ואב"ש ושמא לשון זה חלוק מלשון ראשון דבלישנא קמא אינה אומרת בפני נכתב אלא בשעה שתקבלנו אע"ג דבפ' כל הגט (לקמן דף כט.) ובכל דוכתא משמע שצריך לומר בשעה שהגט יוצא מיד השליח שמא הכא שיטולה לומר בשעת גירושין עדיף טפי:

הדרן עלך המביא שני

כל הגט. ושמע קול **סופרים** מקרין כו'. כסופרים העשויים להתלמד עסקינן דלאמרינן בגמרא ואפי' למ"ד בפרק קמא דגירושין (דף יג.) דמגילת סוטה מוחקין לה מן התורה אע"ג דבעינן לשמה ותורה להתלמד ענידא כדאמר התם לענין גט מודה כדפרשינן בפ' שני (לעיל דף כ.) וספר תורה נמי פסלינן בפ' שני: **יתר** מיכן כתב לגרש **את אשתו** כו'. בגמ' מפרש לא זה שנכתב שלא לשם גירושין אלא אף זה שנכתב לשם גירושין להכי תנא יתר מיכן ואי"ת והיכי שייך למיתני הכא יתר מיכן כיון דמהאי נמי לא הוה שמעינן בקמייתא

איש פלוני מגרש את פלונית ממקום פלוני ואמר זה שמי זה שם אשתי פטול מלגרש בו יתר מיכן כתב לגרש את אשתו ונמלך

מחמת קו"ו זה א"כ הנאמנות עליה היא ומה צורך להטעינה שתאמר בפני נכתב ובפני נחתם וכי שליח היא [הא] משעה שנתן

ומקום שבאת מה להלן צריכות שיאמרו בפנינו נכתב ובפנינו נחתם אף היא צריכה שתאמר בפני נכתב ובפני נחתם אמר רב אשי מתניתין נמי דיקא דקתני האשה עצמה מביאה גיטה ובלבד שתהא צריכה לומר כו' ש"מ ורב יוסף רישא וסיפא בחוצה לארץ מציעתא בארץ אין רישא וסיפא בחו"ל מציעתא בארץ ממאי מדקתני[ז] מה בין גט למיתה שהכתב מוכיח ולא קתני שהכתב ופה מוכיח: האשה עצמה מביאה וכו': אשה מכי מטי גיטה לידה איגרשה לה אמר רב הונא באומר לא תתגרשי בו אלא בפני ב"ד פלוני סוף סוף כי מטיא התם איגרשה בה אלא אמר רב הונא בר מנוח משמיה דרב אחא בריה דרב איקא דאמר לה כי מטית התם אתנחיה אארעא ושקליה אי הכי הוה ליה[ח] טלי גיטך מעל גבי קרקע ואמר רבא[ט] טלי גיטך מעל גבי קרקע לא אמר כלום אלא דאמר לה הוי שליח להולכה עד דמטית התם וכי מטית התם הוי שליח לקבלה וקבלי את גיטך והא[י] לא חזרה שליחות אצל הבעל דאמר לה הוי שליח להולכה עד דמטית התם וכי מטית התם שוי שליח לקבלה הניחא למ"ד[כ] אשה [כ]עושה שליח לקבל גיטה מיד שליח בעלה אלא למ"ד אין האשה עושה שליח לקבל גיטה מיד שליח בעלה מאי איכא למימר טעמא מאי משום דאיכא[כא] בזיון דבעל והכא בעל לא קפיד הניחא למ"ד משום בזיון דבעל אלא למ"ד[כב] משום חצרה הבאה לאחר מיכן מאי איכא למימר דאמר לה הוי שליח להולכה עד דמטית התם וכי מטית התם שוי שליח להולכה וקבלי את גיטך מיניה ואיבעית אימא דאמר לה הוי שליח להולכה עד דמטית התם וכי מטית התם אימר קמי בי דינא בפני נכתב ובפני נחתם ומשוי בי דינא שליח וליתבוה ניהליך:

הדרן עלך המביא גט

כל[כג] גט[כד] שנכתב שלא לשום אשה פסול כיצד[כה] היה עובר בשוק ושמע קול סופרים מקרין איש פלוני מגרש את פלונית ממקום פלוני ואמר זה שמי וזה שם אשתי פסול לגרש בו[כו] יתר מיכן[כז] כתב לגרש את אשתו ונמלך מצאו בן עירו ואמר לו שמי כשמך ושם אשתי כשם אשתך פסול לגרש בו יתר

מסורת הש"ס

ז) יבמות סה. קידו., ב) לקמן פח., ג) [לקמן סג:], ד) סס, ה) סס, ו) [לעיל כא. לקמן סג:], ז) לעיל כב. זבחים כ:, ח) זבחים סס, ט) עירובין יג. סוטה כ: זבחים ג., י) [לעיל כב.], כ) [לעיל כג:], ל) [בבריס כד], מ) [ע"ז כז], נ) רב ספרא ור' חנינא פל"ל רש"ל.

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ובי משית כו' וא"ת שליח. עיין מו"ת מהכ"ן מ"ל סימן כה בתריסות:

מוסף רש"י

בזיון דבעל. קפסיר קלומי בעייה שליה מקבלתו בעצמה, דאיהי כי עבדא לקבל מיד הבעל אין כאן חשש בזיון, דהא יצא ולא קפיד (לקמן סג:). משום חצרה הבאה לאחר מיכן. לאחר שנתן לה הבעל הגט בחצר של אחרים, קנאתו, דהשתא לאו גיטא הוה, דבעינן ומתן בידה לו בחצרה דאיתברלי מידה, וחה בשעה שנתן לא היה בחצר שלה, ובזמנינן שלא יקבל שליח האשה מיד שליח בעלה משום דדמי לה שקדם הבעל ותפרו ליד שליח ואחר כך עשתה היא שליח לקבלו, ואתו נמי למימר מנר הוי שליח הבעל ובקנאתו היא נעשה החצר עצמו שליחה (שם וכעי"ז לעיל כא.).

הדרן עלך המביא שני

כל גט שנכתב שלא לשום אשה. שלא לשם האשה האמת, שנכתב לשום אחרת שעמה כשם זו, פסול. דמתיב ומתן לה לעמה (זכרים ב:). קול סופרים מקרין. את התלמידים שתלמדין אותן לכתוב טופסי גיטין (שם). מצאו בן עירו. ששמו כשמו והוא מאותו העיר, ואמר לו שמי כשמך וכו'. וכני עיר אחת אמנו ונגו זה לאוי לו, מניהו לי ואגרש בו את אשתי, פסול לזה לגרש בו, דדרשינן לה לשמה, דכתיב וכתב לה ספר כריתות (סוטה כ:).

תוספות רי"ד

וממקום שבאת מה הן צריכות לומר בפני נכתב ובפני נחתם אף היא צריכה שתאמר בפני נכתב ובפני נחתם: האשה עצמה מביאה גיטה ובלבד שתהא צ"ל בפני נכתב ובפני נחתם: ומתמה מכי מטי גיטא לידה מיגרשה לה פי' הלא אתה מאמין את האשה בגיטה מק"ו שהיא נאמנת לומר מת בעלי א"כ כשאומרת נמי האשה בעלי גירשני בגט זה תאמן מק"ו שהרי כשאומרת בפני נכתב ובפני נחתם למה אתה מאמינה ואינך מצריכה לעדים שיקיימוהו (רע"כ)

עין משפט נר מצוה

צט א מיי' פ"ז מהל' גירושין הלכה יב סמג עשין נ טוש"ע אה"ע סי' קלט סעי' ז:
ק ב מיי' שם פ"ז הלכה ט סמג שם טוש"ע שם סימן קמא סעיף ז:
קא ג מיי' שם פ"ז הלכ"ג סמג שם טוש"ע אה"ע סימן קמב סעיף יב:
א ד מיי' שם פ"ג הל"ח סמג שם טוש"ע שם סימן קלא סעיף ז:
ב ה מיי' שם הל' ג טוש"ע שם סעיף ב:

תוספות רי"ד (המשך)

לה גיטה נתגרשה והיא נאמנת בדבר זה לומר בעלי נתנו לי מק"ו ומה צורך שתאמר בפני נכתב ובפני נחתם אם איך מאמינה לומר בעלי נתנו לי אלא קמהימנא לומר בפני נכתב ובפני נחתם וכיון שחכמים האמינוה בק"ו א"כ נאמנת לומר בעלי נתנו לי והיום ומחר אי אתי בעל ומערער לא משגחי' ביה שכך היא נאמנת בעצמה כאילו היו שנים שהביאו גיטה ואמרו שהבעל נתנו לנו שהן נאמנים ושוב אין הבעל יכול לערער כדאמרי' לעיל גם האשה היא נאמנת בק"ו לומר בעלי גרשני בזה ומה צורך שתאמר בפני נכתב ובפני נחתם. ואסיקנא כגון דא"ל הוי שליח להולכה עד דמטית לב"ד של פלוני וכי מטית להתם שוי שליח להולכה בפני אותו ב"ד וקבלי גיטך מיניה אי נמי כי מטית להתם אימא קמי בי דינא בפני נכתב ובפני נחתם ולישוי שליח וליתבה ניהליך ומכאן מוכח כי כל אשה הבאה ומביאה גיטה בידה ראוסרת בעלי גירשני ביה שהיא נאמנת אע"פ שידענו שהיתה א"א ואין אנו צריכין שתביא ראיה בפנינו בפני מי נתנו לה או לקיים עידי הגט אלא היא נאמנת לומר נתנו לי בפני עדי מסירה אבל אמרה בעלי נתנו לי ביני לבינו אינו כלום דהלכה כר' אלעזר דאמר עדי מסירה כדתי ואם היו עדיה בעיר כגון שנתגרשה כאן כוראי שהיינו מצריכים אותה להביאה בפנינו אבל אחרי שהיא באה ממדינת הים ראוסרת בעלי גירשני בגט זה בפני עדי מסירה נאמנת מק"ו שנאמנת לומר מת בעלי כדאמרן לעיל אבל אם היא אומרת גירשני בעלי ואינה מראה גיטה בפנינו בוראי אינה נאמנת שהרי ק"ו מחמש נשים למדנו וההן בלא גט בידם אינן נאמנות אף היא נמי בלא גיטה בידה אינה נאמנת עיין לקמן בפרק המגרש:

פליק פרקא

כל גט שנכתב שלא לשם אשה פסול כיצד היה עובר בשוק ושמע קול הסופרים מקרין

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com